

“Give Peace a Chance”: The Journey from John Lennon's Dream to Modern Realpolitik

Tina Besley

Visiting Professor, School of Education, Tsinghua University, Beijing, P.R. China. Email: tbesley48@gmail.com

Received: 2024-12-01	Revised: 2025-02-01	Accepted: 2025-03-13	Published: 2025-06-11
----------------------	---------------------	----------------------	-----------------------

Citation: Tina Besley.(2025). “Give Peace a Chance”: The Journey from John Lennon's Dream to Modern Realpolitik. *Foundations of Education*, 14(2), 42-58. doi: 10.22067/fedu.2025.46537

Abstract

This paper examines the evolution of peace movements and the concept of peace itself through the lens of John Lennon and Yoko Ono's 1969 "Give Peace a Chance" protest and its relationship to contemporary global politics. It argues that the idealistic vision of peace championed by Lennon and the anti-war movement has been fundamentally transformed by the realities of Pax Americana, where peace has become inseparable from U.S. hegemony and military power. It is now conditional upon alignment with U.S. strategic interests, maintained through a complex system of approximately 750 military bases worldwide, economic sanctions, and proxy warfare. The simple anti-war message of "Give Peace a Chance" has given way to more complex calculations of "whose peace, on what terms, and at what cost?" This transformation reflects not just the naïveté of earlier peace movements, but a fundamental shift in how peace is conceptualized and pursued in an era where conflict has become integrated into systems of economic and political power.

Keywords: peace movements, pax americana, john lennon and yoko ono, global politics and hegemony, anti-war activism.

©2025 The author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, as long as the original authors and source are cited. No permission is required from the authors or the publishers.

Introduction

When in 1969, John Lennon and Yoko Ono recorded their ant-war song, "Give Peace a Chance" during their Montreal Bed-In on their honeymoon, they embodied a particular moment in the evolution of peace movements – one where popular protest could still imagine itself as standing outside the framework of great power politics¹. The song's simple refrain, "All we are saying is give peace a chance", and the couple's theatrical protest methods reflected a belief that peace could emerge from grassroots opposition to war itself in the 1970s. However, examining this moment from our contemporary vantage point reveals both the naïveté and the profound limitations of this vision, as peace in 2025 has become almost a wishful dream and increasingly inseparable from the architecture of American hegemony. The transformation in some fifty-six years from that moment to our present reality demonstrates how thoroughly the concept of peace has been absorbed into the framework of Pax Americana a relative peace in the Western World after World War II. Today's conflicts which include those in Ukraine, Gaza, Sudan, Yemen, Democratic Republic of Congo, Syria and more, reveal not only the persistence of warfare, but its evolution into a complex interweaving of economic, military, and diplomatic power projected through a system of alliances and proxy relationships. This system, anchored by approximately 750 U.S. military bases worldwide and unparalleled technological superiority in weapons systems, has redefined peace not as the absence of conflict but as the maintenance of a particular world order.

Pax Americana and the Redefinition of Peace in a Global Context

The term Pax Americana, which refers to the relative peace and stability enforced by the United States' global influence since the end of World War II, has reshaped the very meaning of peace. With the Global South at that stage still largely occupied by European empires, and the following push for decolonization and independence, "the colonial powers brutally challenged the resistance against their empires by establishing [Pax Americana](#) or peace through militarism. However, critics argue that Pax Americana has been Janus-faced, meting out favorable conditions restricted to the Euro-Atlantic region." (Smith, 2024). Patrik Cohrs (2018) points out that many scholars have debated the concept, concluding that:

What came to be pursued was a *common* bid that eventually clearly transcended "zero-sum *Realpolitik*," and led to the formation of a novel transatlantic system of order that was premised not only on a mutually beneficial intertwining of political priorities and interests, but also on a more than merely ideological foundation of common rules, principles and values. (Cohrs, 2018)

Today's global conflicts, such as those in Ukraine and Gaza, are not just a testament to the persistence of warfare but also to its evolution into a complex tapestry of economic, military, and diplomatic power dynamics.

In the post-Cold War era, the United States has emerged as the world's preeminent military and economic power, with the ability to project its influence across the globe. This influence is underpinned by a network of approximately 750 U.S. military bases worldwide, in 80 countries, which serve as nodes in a vast web of alliances and proxy relationships (O'Dell, 2024). This system, which is maintained through unparalleled technological superiority in weapons systems, has redefined peace not as the absence of conflict but as the preservation of a specific world order that aligns with American interests and values.

¹. https://en.wikipedia.org/wiki/Give_Peace_a_Chance

The conflict in Ukraine, for instance, is a stark example of how modern warfare has become entangled with the broader architecture of Pax Americana. The support provided by the United States and its NATO allies to Ukraine is not merely a military intervention but a strategic move aimed at maintaining the balance of power in Europe. The economic sanctions, diplomatic maneuvering, and military aid are all part of a larger effort to prevent the erosion of a world order that has been largely shaped by American policy since the fall of the Soviet Union.

Similarly, the ongoing conflict in Gaza, with a shaky ceasefire begun January 19 2024, reflects the complexities of peace in the context of American hegemony. The United States' unwavering support for Israel, which includes significant military aid and diplomatic backing, is a cornerstone of its Middle East policy. The peace that is being sought in this region is not simply the cessation of hostilities but a peace that aligns with the strategic interests of the United States and its allies. This has often meant a peace that is contingent upon the military dominance of Israel, a key American ally in the region.

The redefinition of peace within the Pax Americana framework has several implications. First, it means that peace is often conditional and selective. It may be granted to those who align with American interests or can be coerced into compliance. Second, it suggests that peace is not an end state but a continuous process of power projection and control. The maintenance of peace, in this sense, requires constant engagement in global affairs, often through military means.

Furthermore, this redefinition has led to a situation where the pursuit of peace can sometimes necessitate the use of force. The so-called "Responsibility to Protect" doctrine, which justifies international intervention in the affairs of sovereign states to prevent mass atrocities, is an example of how the concept of peace can be intertwined with military intervention under the auspices of Pax Americana.

Trump's "America First" approach to foreign policy and trade focuses on American interests above all else¹, and challenges many of the principles and institutions that have sustained Pax Americana. What he instituted in 2017-2021 is being re-imposed in 2025. This includes: withdrawing from International organisations (World Health Organisation, Paris Climate Agreement, and the Iran Nuclear Deal); challenging NATO members to increase defence spending to 5% of GDP. In trade relations, his January 2025 Memo has established a Department of External Revenue for collecting tariffs from multiple countries. Arguing that unfair trade practices have hurt American workers and industries, Trump threatens to impose heavier tariffs on China, going beyond technology companies as previously, and now threatens 25% tariffs on neighbours, Canada and Mexico, European Union and more². Rather than supporting multilateralism, he prefers bilateral direct negotiations with countries. In emphasizing national sovereignty it is a clear anti-globalisation, anti-free-trade position, that

¹. <https://www.whitehouse.gov/briefings-statements/2025/01/president-trumps-america-first-priorities/>

². <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/01/america-first-trade-policy/>; United States President signs 'America First Trade Policy' Presidential Memo <https://taxnews.ey.com/news/2025-0294-united-states-president-signs-america-first-trade-policy-presidential-memo>; President Trump Issues "America First" Trade Policy and Previews Additional Tariffs on Canada, Mexico, and China, Wiley Law, 22 January 2025. <https://www.wiley.law/alert-President-Trump-Issues-America-First-Trade-Policy-and-Previews-Additional-Tariffs-on-Canada-Mexico-and-China>

appeals to domestic audiences but alienates many international partners. Emma Farge (Farge, 2025) reports that “the head of World Trade Organization said that any tit-for-tat trade wars prompted by U.S. President Donald Trump’s tariff threats would have catastrophic consequences for global growth, urging states to refrain from retaliation.”

Trump’s presidency in 2025 is a turning point in the Pax Americana, challenging long-standing relationships and assumptions about U.S. global leadership and reliability and asserting American dominance more specifically than ever. It is a stance that stands up to suggestions that the US and the West is in decline. At this point it is hard to see how Pax Americana may be evolving into a more multipolar world, with the U.S. sharing influence with rising powers like China, India, and the European Union, when it is so pre-occupied with its own inward-focussed agenda rather than global responsibilities.

U.S. Strategy of Proxy Warfare amid global rivalry

The U.S. strategy of proxy warfare represents a sophisticated evolution from the Cold War paradigm. Although they avoid direct military confrontations, yet they not only supply weapons which are either purchased by another state or given by the U.S. under the guise of military ‘aid’, including military training, but also battles that may be orchestrated through forces belonging to other states or non-state combatants. As *Britannica* states:

Proxy wars enable major powers to avoid direct confrontation with each other as they compete for influence and resources. Direct means of support by third parties consist of military aid and training, economic assistance, and sometimes limited military operations with surrogate forces. Indirect means of support have included blockades, sanctions, trade embargoes, and other strategies designed to thwart a rival’s ambitions.¹

While the fundamental aim of containing rival powers remains, the methods have become more nuanced and multidimensional. In Ukraine, U.S. supplies of arms and support serve the dual purpose of weakening Russia while demonstrating commitment to European allies. In Gaza, the complex relationship with Israel similarly advances multiple strategic objectives: maintaining a strong regional ally, containing Iran’s influence, removing threats to Israel from Hamas, Hezbollah and Houthis that are supported by Iran, and preserving U.S. credibility in the Middle East even as U.S. attention pivots toward Asia and China. This strategic framework has effectively transformed the meaning of peace itself. Rather than the universal ideal imagined by John Lennon and the anti-war movement, peace has become conditional – specifically conditional on alignment with U.S. interests and acceptance of its role as global security guarantor. The old anti-war slogan "Give peace a chance" has been replaced by a more complex calculation: "Whose peace, on what terms, and at what cost?" And for the U.S., “how does it benefit our interests?”

At the start of the second Trump presidency, it seems to have changed even more, and while Trump stated he wanted no more wars and wishes to be seen as a peacemaker, Tom Bateman (Bateman, 2025) for BBC News notes that his Secretary of State Marco Rubio “having previously stated that all US spending abroad should take place only if it makes America “stronger”, “safer” or “more prosperous””, we can see that it is all about the U.S., not about others, not about foreign aid recipients.

The current global rivalry system demonstrates how economic and military warfare have become increasingly intertwined. Economic tariffs, sanctions, technology controls, and trade restrictions are deployed alongside military aid and security partnerships, creating a

¹. <https://www.britannica.com/topic/proxy-war>

comprehensive toolkit for exercising power. This integration of economic and military power has made the distinction between times of peace and conflict increasingly blurry. Trade policies, technology transfers, and economic partnerships are now explicitly viewed through the lens of strategic competition. The division of the world into U.S. allies, friends and enemies has become starker, yet also more complex. New forms of partnership are supplementing traditional alliance structures based on shared concerns about rival powers. The "us versus them" mentality of the Cold War has evolved into a more nuanced system of graduated relationships, where countries must carefully calibrate their level of alignment with competing power centers.

Prospects for Peace are Determined by Alignment with U.S. Strategy

In the annals of peace activism, the 1969 Montreal bed-in by John Lennon and Yoko Ono was a masterstroke of performance art and political theater, a blend of activism and celebrity that captured the world's attention. It stands as a testament to the era's spirit of idealism and the power of celebrity to amplify a message. The famous couple's recording of "Give Peace a Chance" with its simple chorus, "All we are saying is give peace a chance" —"rang out as a clarion call for a generation weary of war, in particular the Vietnam war, and yearning for a different path. This event encapsulated a moment when the peace movement believed in its ability to transcend the machinations of the world's superpowers. Lennon and Ono's approach to protest—non-violent, whimsical, and media-savvy—reflected a broader belief that peace could be achieved through the sheer force of public opinion and grassroots mobilization. The couple's message was clear: War was not an inevitability but a choice, and by choosing peace, individuals could reshape the world. Yet, as we reflect on this iconic moment from the vantage point of the 21st century, it is impossible to ignore the profound limitations and the inherent naïveté of their vision. The intervening decades have seen peace become increasingly entwined with the structures of American hegemony, a reality that Lennon and Ono's bed-in could not have anticipated.

The Vietnam War, which was the backdrop against which "Give Peace a Chance" was recorded, was a stark example of how American power could shape global conflict. The anti-war movement of the time was indeed powerful, but it could not prevent the war from dragging on for another six years after the bed-in. The eventual end of the conflict was not due to a grassroots uprising but rather to the political calculations of policymakers in Washington. The peace movement of the 1960s and 70s often failed to grapple with the complexities of international relations and the geopolitical realities that underpin war. Lennon and Ono's call for peace, while noble, did not address the root causes of conflict nor propose concrete solutions for achieving lasting stability. The belief that war could be abolished through sheer will and the power of song underestimated the intricate web of interests and power dynamics that drive global conflict. The anti-war movement's critique of U.S. military intervention, while powerful in its moment, did not anticipate how sophisticated the exercise of U.S. hegemonic power would become.

In the contemporary world, the concept of peace is often tied to the projection of American power. Although its 1,328,000 active military personnel is smaller than that of China (2,035,000) in 2025, the U.S. has the most powerful military in the world, followed by Russia, China, India. Its military budget of \$831 billion far exceeds China with \$296 billion,

Russia with \$109 billion, India \$86.3 billion, UK \$74.9 billion, Japan \$50.2 billion¹. So with such massive expenditure, and advanced military technology, the United States, as the world's dominant military force, has the ability to enforce a certain kind of peace, but this peace is not always just or equitable. It is a peace that can be imposed through military intervention, economic sanctions, and/or the exertion of soft power. The vision of peace as a grassroots movement standing apart from the influence of great powers is, in many ways, a quaint relic of a bygone era. Moreover, the global landscape has shifted in ways that Lennon and Ono could not have foreseen. The rise of non-state actors, the proliferation of armed conflicts driven by ideological extremism, and the increasing sophistication of military technology have all complicated the pursuit of peace. In this context, the simplistic message of "Give Peace a Chance" seems hopelessly out of step with the grim realities of modern warfare.

The modern reality is that prospects for peace are indeed largely dependent on whether they align with U.S. strategic interests. This is not merely because of American military dominance, but because the U.S. has constructed a complex system of international relationships, economic interdependencies, and security arrangements that make it difficult to imagine peace outside this framework. The old adage that "it's not the gun but the person using it that is the problem" takes on new meaning when applied to U.S. hegemony – the issue is not just American power itself, but how that power shapes the very possibilities for peace and conflict resolution.

The current reality poses challenging questions for contemporary peace movements and critics of U.S. foreign policy. Simply opposing war, as Lennon and Ono did, is insufficient when conflict has become so thoroughly integrated into systems of economic and political power. This is not to denigrate the impact or the importance of Lennon and Ono's message. Their call for peace remains a powerful and necessary reminder of the human desire for a more peaceful world. However, it is crucial to recognize the limitations of their approach and to acknowledge that peace today requires a more nuanced understanding of global politics. Meaningful advocacy for peace today requires engaging with complex questions about the nature of international order, the role of military power in maintaining stability, and the relationship between economic and security interests. In an era where peace is increasingly defined by and dependent on U.S. hegemony, the song's simple message highlights the distance between idealistic visions of peace and the realpolitik of our current moment. The challenge for contemporary peace advocates is not just to oppose war, but to engage with the complex systems that make peace inseparable from power.

The transformation from the idealistic vision of peace championed by Lennon and Ono to the current reality of Pax Americana has led to a profound shift in how we understand and pursue peace. The concept of peace is no longer the absence of conflict but the active management of a global order that supports American interests and values. This has implications for how we view conflicts, intervene in international crises, and ultimately, how we strive for a more peaceful world. As we navigate this complex landscape, it is essential to recognize the limitations and consequences of this approach and to continue seeking paths to peace that are inclusive, just, and genuinely reflective of the desires of all global citizens, not

¹. <https://science.howstuffworks.com/strongest-military-in-the-world.htm#:~:text=In%20the%20international%20contest%20for,air%20force%2C%20navy%20and%20army.>

just those who hold power.

"Give Peace a Chance" was a product of its time, a moment when the peace movement could still imagine itself as an independent force capable of reshaping the world. As we look back on this moment, we must do so with a critical eye, recognizing the naivety of the vision it represented while also honoring the enduring ideal it sought to promote. To achieve peace in our complex, interconnected world, we must grapple with the difficult truths of power and politics, and we must be willing to engage with the very systems that Lennon and Ono sought to circumvent. Only then can we hope to move closer to the peaceful world they so fervently envisioned. The enduring relevance of "Give Peace a Chance" lies not in its prescription for achieving peace, but in its reminder of how profoundly our understanding of peace has changed.

Notes on Contributor

Tina Besley is Visiting Professor in the School of Education, Tsinghua University, Beijing, China. She was Distinguished Professor, Beijing Normal University from 2018-2024. She was previously Professor and Associate Dean International, Faculty of Education, University of Waikato, New Zealand; Research Professor, University of Illinois Urbana Champaign; Full Professor, California State University San Bernardino; and Research Fellow at the University of Glasgow where she began her academic career in late 2000. She spent 16 years as a secondary school teacher, Head of Guidance, and Counsellor in New Zealand. She is the founding president of the Association for Visual Pedagogies and Past President of the Philosophy of Education Society of Australasia and honoured as a Fellow of both learned societies. She is a Fellow of the Royal Society of Arts, UK. She uses the later work of Michel Foucault on subjectivity, free speech, governmentality. In global studies in education she explores policy, identities and cultures and interculturalism. Tina works closely with Prof. Michael A. Peters and many international scholars. She has published over 30 books and monographs and numerous journal articles. She has been on the editorial board of several journals including deputy editor of *Educational Philosophy and Theory*; associate editor *Beijing International Review of Education*, founding editor *PESA Agora*; founding co-editor *E-Learning & Digital media*; and *Knowledge Cultures*. Contact: tbesley48@gmail.com <https://orcid.org/0000-0002-4377-1257>

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت

مقاله پژوهشی

<https://fedu.um.ac.ir>

دسترسی آزاد

«به صلح مجالی دهید»: سفر از رؤیای جان لنون به رئالیسم سیاسی مدرن

تینا بزلی استاد مدعو، دانشگاه چینگهوا، پکن، جمهوری خلق چین. thesley48@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۹/۱۱	تاریخ بازنگری: ۱۴۰۳/۱۱/۱۳	تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۲/۲۳	تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۳/۲۱
استاد: تینا بزلی. (۱۴۰۴). «به صلح مجالی دهید»: سفر از رؤیای جان لنون به رئالیسم سیاسی مدرن. پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت، ۱۴(۲)، ۴۲-۵۸. doi: 10.22067/fedu.2025.46537			

چکیده

این مقاله به تحول جنبش‌های صلح و خود مفهوم صلح از منظر جنبش اعتراضی جان لنون و یوگو اونو [با عنوان] «به صلح مجالی دهید» (۱۹۶۹) می‌پردازد و نسبت آن با سیاست جهانی معاصر را بررسی می‌کند. این مقاله استدلال می‌کند که چشم‌انداز ایده‌آلیستی درباره صلح که لنون و جنبش ضدجنگ آن را تبلیغ می‌کنند، تحت تأثیر واقعیت‌های «صلح آمریکایی» (پکس آمریکانا) دچار دگرگونی بنیادینی شده است؛ جایی که صلح دیگر از هژمونی و قدرت نظامی ایالات متحده جدایی‌پذیر نیست. امروزه، چشم‌انداز صلح مشروط به همسویی با منافع راهبردی ایالات متحده است و از طریق سیستمی پیچیده از حدود ۷۵۰ پایگاه نظامی در سراسر جهان، تحریم‌های اقتصادی و جنگ‌های نیابتی محافظت می‌گردد. شعار ساده‌انگارانه ضدجنگ «به صلح مجالی دهید»، اکنون جای خود را به محاسبات پیچیده‌تری داده است: «صلح برای چه کسی، تحت چه شرایطی و به چه بهایی؟». این دگرگونی نه تنها نشان‌دهنده ساده‌انگاری جنبش‌های صلح پیشین است، بلکه تغییر بنیادی در چگونگی مفهوم‌پردازی و پیگیری صلح در عصری را بازتاب می‌دهد که تعارض با سیستم‌های قدرت اقتصادی و سیاسی تنیده شده است.

واژه‌های کلیدی: جنبش‌های صلح، پکس آمریکانا، جان لنون و یوگو اونو، هژمونی و سیاست جهانی، فعالان ضد جنگ.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

مقدمه

وقتی جان لنون و یوگو اونو در سال ۱۹۶۹ آهنگ ضد جنگ خود، «به صلح مجالی دهید» را در جریان «بست‌نشینی صلح‌طلبانه»^۱ خود در مونترال، در ماه‌عسل‌شان ضبط کردند، لحظه‌ای خاص در روند تحول جنبش‌های صلح را به تصویر کشیدند — لحظه‌ای که اعتراض‌های مردمی هنوز می‌توانستند خود را فراتر از چارچوب سیاست قدرت‌های بزرگ به تصور بکشند. شعار ساده این آهنگ، «تنها چیزی که می‌گوییم این است: به صلح مجالی دهید» و شیوه‌های نمایشی اعتراض آن‌ها بازتاب این باور بود که صلح می‌تواند از مخالفت‌های مردمی با خود جنگ در دهه ۱۹۷۰ شکل گیرد. با این حال، بررسی این لحظه از چشم‌انداز کنونی ما، هم ساده‌انگاری و هم محدودیت‌های عمیق این دیدگاه را نشان می‌دهد، زیرا صلح در سال ۲۰۲۵ به آرزویی دست‌نیافتنی بدل شده و به‌طور فزاینده‌ای از ساختار هژمونی آمریکایی جدا ناشدنی است. دگرگونی طی این پنجاه و شش سال از آن لحظه تا واقعیت کنونی ما، نشان می‌دهد که چگونه مفهوم صلح به‌طور کامل در چارچوب «صلح آمریکایی» — یعنی صلح نسبی در دنیای غرب پس از جنگ جهانی دوم — هضم شده است. منازعات امروز، شامل اوکراین، غزه، سودان، یمن، جمهوری دموکراتیک کنگو، سوریه و دیگر مناطق، نه تنها استمرار جنگ را نمایان می‌کند، بلکه حاکی از تغییر ماهیت جنگ به کلاف سردرگمی از تعامل قدرت‌های اقتصادی، نظامی و دیپلماتیک است که از طریق ائتلاف‌ها و روابط نیابتی برنامه‌ریزی شده است. این سیستم که توسط حدود ۷۵۰ پایگاه نظامی ایالات متحده در سراسر جهان و برتری تکنولوژیکی بی‌نظیر در سیستم‌های تسلیحاتی پشتیبانی می‌شود، صلح را نه به‌عنوان فقدان درگیری بلکه به‌عنوان حفظ یک نظم جهانی خاص بازتعریف کرده است.

صلح آمریکا و بازتعریف صلح در یک بستر جهانی

اصطلاح «صلح آمریکایی» (Pax Americana) که به صلح ثبات نسبی اشاره دارد که از زمان پایان جنگ جهانی دوم تحت تأثیر نفوذ جهانی ایالات متحده برقرار شده، معنای حقیقی صلح را دگرگون کرده است.

^۱ «Bed-In» (بسترنشینی): اقدام اعتراضی نمادین جان لنون و یوگو اونو در ۱۹۶۹ که با اقامت هفت‌روزه در تخت‌خواب هتل و مصاحبه با رسانه‌ها، علیه جنگ ویتنام و با شعار «صلح را انتخاب کنید» انجام شد. این حرکت خلافت‌انه، الهام‌بخش اعتراضات مسالمت‌آمیز هنرمندان شد.

در آن دوره، با وجود اینکه جهان جنوبی^۱ (Global South) عمدتاً تحت اشغال امپراتوری‌های اروپایی بود و سپس روند استعمارزدایی و استقلال آغاز شد، «قدرت‌های استعماری با ایجاد صلح آمریکایی یا صلح از طریق نظامی‌گری، مقاومت علیه امپراتوری‌های خود را به شدت به چالش کشیدند. با این حال، منتقدان بر این باورند که صلح آمریکایی چهره‌ای دوگانه داشته و شرایط مطلوب را محدود به منطقه اروپا-آتلانتیک کرده است.» (Smith, 2024).

پاتریک کوره (۲۰۱۸) اشاره می‌کند که بسیاری از پژوهشگران درباره این مفهوم بحث کرده و به این نتیجه رسیده‌اند که:

«آنچه دنبال می‌شد، تلاشی مشترک بود که در نهایت از «رنالسم سیاسی حاصل جمع صفر»^۲ فراتر رفته و منجر به شکل‌گیری نظامی نوین فراآتلانتیکی شد که نه تنها بر پایه‌ی هم‌پوشانی متقابل منافع و اولویت‌های سیاسی استوار بود، بلکه بنیادهایی فراسوی گزاره‌های ایدئولوژیک صرف، شامل قواعد، اصول و ارزش‌های مشترک داشت (Cohrs, 2018).

درگیری‌های جهانی امروز، مانند موارد اوکراین و غزه، تنها گواهی بر تداوم جنگ نیستند، بلکه حکایت از تحول آن به شبکه‌ای پیچیده از تعاملات قدرت اقتصادی، نظامی و دیپلماتیک نیز دارند. در دوران پس از جنگ سرد، ایالات متحده به عنوان قدرت نظامی و اقتصادی برتر جهان شناخته شده است و توانایی اعمال نفوذ در سراسر جهان را دارد. این نفوذ با شبکه‌ای متشکل از حدود ۷۵۰ پایگاه نظامی ایالات متحده در ۸۰ کشور جهان پشتیبانی می‌شود که به مثابه نقاط اتصال در شبکه‌ای گسترده از اتحادها و روابط نیابتی عمل می‌کنند (O'Dell, 2024). این سیستم که از برتری فناورانه بی‌نظیری در سامانه‌های تسلیحاتی برخوردار است، صلح را نه به عنوان نبود درگیری، بلکه به عنوان حفظ نظم جهانی خاصی تعریف کرده است که با منافع و ارزش‌های آمریکایی همسو است.

^۱ جهان جنوب (Global South) «اصطلاحی است که به کشورهای درحال توسعه عمدتاً واقع در نیمکره جنوبی (آفریقا، آمریکای لاتین، بخش‌هایی از آسیا و اقیانوسیه) اشاره دارد. این مفهوم در تقابل با «جهان شمال» (کشورهای توسعه یافته صنعتی) به کار می‌رود.

^۲ zero-sum Realpolitik اصطلاحی در روابط بین‌الملل که به سیاست‌ورزی مبتنی بر رقابت کامل‌اشاره دارد، به این معنا که هرگونه منفعت یک طرف، ضرر قطعی طرف مقابل محسوب می‌شود (مانند بازی با مجموع صفر) این رویکرد قدرت محور و عاری از ملاحظات اخلاقی یا همکاری‌های دوجانبه است.

درگیری در اوکراین، به عنوان نمونه‌ای بارز، نشان می‌دهد که چگونه جنگ‌های مدرن با معماری وسیع‌تری از «صلح آمریکایی» در هم تنیده شده‌اند. حمایت ایالات متحده و متحدان ناتو از اوکراین تنها یک مداخله نظامی نیست، بلکه حرکتی راهبردی با هدف حفظ توازن قدرت در اروپا است. تحریم‌های اقتصادی، مانورهای دیپلماتیک و کمک‌های نظامی همگی، بخشی از تلاشی گسترده‌تر برای جلوگیری از تضعیف نظم جهانی است که پس از سقوط اتحاد جماهیر شوروی عمده‌تاً توسط سیاست‌های آمریکایی شکل گرفته است.

به همین ترتیب، درگیری جاری در غزه که با آتش‌بس ناپایداری از ۱۹ ژانویه ۲۰۲۴ آغاز شده است، پیچیدگی‌های صلح را در چارچوب هژمونی آمریکایی بازتاب می‌دهد. حمایت بی‌چون‌وچرای ایالات متحده از اسرائیل، که شامل کمک‌های نظامی قابل توجه و حمایت دیپلماتیک است، سنگ‌بنای سیاست‌های خاورمیانه‌ای این کشور محسوب می‌شود. صلحی که در این منطقه دنبال می‌شود، نه تنها به معنای پایان خصومت‌ها نیست، بلکه صلحی است که با منافع راهبردی ایالات متحده و متحدانش همسو باشد. این امر غالباً به معنای صلحی مشروط به حفظ برتری نظامی اسرائیل، متحد کلیدی آمریکا در منطقه است.

بازتعریف صلح در چارچوب «صلح آمریکایی» پیامدهای متعددی دارد. نخست، بدان معناست که صلح اغلب مشروط و گزینشی است؛ و ممکن است به کسانی اعطا شود که با منافع آمریکا هم‌راستا بوده یا می‌توانند به اجبار به تبعیت از آن وادار شوند. دوم، این بازتعریف نشان می‌دهد که صلح نه یک وضعیت پایانی، بلکه فرآیندی مداوم از اعمال قدرت و کنترل است. از این منظر، حفظ صلح، نیازمند درگیری مستمر در امور جهانی است که اغلب از طریق ابزارهای نظامی صورت می‌گیرد.

علاوه بر این، این بازتعریف منجر به وضعیتی شده است که گاهی پیگیری صلح، مستلزم استفاده از زور باشد. دکترین «مسئولیت حمایت» (Responsibility to Protect)، که مداخله بین‌المللی در امور دولت‌های مستقل برای جلوگیری از جنایات گسترده را توجیه می‌کند، نمونه‌ای است از چگونگی درهم آمیختگی مفهوم صلح با مداخله نظامی در چارچوب «صلح آمریکایی».

شعار «آمریکا اول» که رویکرد محوری ترامپ در سیاست خارجی و تجارت است، بر منافع آمریکایی‌ها اولویت می‌دهد و بسیاری از اصول و نهادهایی که از مفهوم «صلح آمریکایی» حمایت می‌کنند را به چالش می‌کشد. آنچه وی در بازه زمانی ۲۰۱۷ تا ۲۰۲۱ بنیان نهاد، در سال ۲۰۲۵ مجدداً اعمال می‌شود. این موارد شامل خروج از سازمان‌های بین‌المللی (سازمان بهداشت جهانی، توافق‌نامه اقلیمی پاریس و برنامه جامع اقدام مشترک ایران) و فشار بر اعضای ناتو برای افزایش هزینه‌های دفاعی تا ۵ درصد از تولید ناخالص داخلی

است. در روابط تجاری، یادداشت ژانویه ۲۰۲۵ او منجر به تأسیس «وزارت درآمدهای خارجی» برای جمع‌آوری تعرفه‌ها از چندین کشور شده است. ترامپ با این استدلال که رویه‌های ناعادلانه تجاری به کارگران و صنایع آمریکایی آسیب رسانده، تهدید به اعمال تعرفه‌های سنگین‌تر بر چین می‌کند که فراتر از شرکت‌های فناوری است و اکنون تهدید به اعمال تعرفه ۲۵ درصدی بر همسایگان مانند کانادا و مکزیک، اتحادیه اروپا و کشورهای دیگر می‌کند. او به‌جای حمایت از چندجانبه‌گرایی، مذاکرات دوجانبه مستقیم با کشورها را ترجیح می‌دهد. این موضع‌گیری، با تأکید بر حاکمیت ملی، به‌وضوح ضدجهانی‌شدن و ضد تجارت آزاد است که در داخل کشور طرفداران زیادی دارد، اما بسیاری از شرکای بین‌المللی را ناراضی می‌کند. خانم اما فارژ (Farge, 2025) گزارش می‌دهد، «رئیس سازمان تجارت جهانی هشدار داده است که هر جنگ تجاری تلافی‌جویانه‌ای که به دنبال تهدیدهای تعرفه‌ای رئیس‌جمهور آمریکا، دونالد ترامپ رخ دهد، پیامدهای فاجعه‌باری برای رشد جهانی خواهد داشت و بدین ترتیب کشورهای جهان را به پرهیز از اقدامات تلافی‌جویانه فراخوانده است.»

ریاست جمهوری ترامپ در سال ۲۰۲۵ نقطه عطفی در تاریخ «صلح آمریکایی» محسوب می‌شود که روابط دیرینه و پیش‌فرض‌های مربوط به رهبری جهانی و اعتبار ایالات متحده را به چالش کشیده و بر سلطه‌جویی آمریکایی به شکلی مشخص‌تر از همیشه تصریح می‌کند. این موضع در مقابل ایده‌های نزول ایالات متحده و غرب مطرح شده است. در این شرایط، دشوار است تصور کنیم که چگونه «صلح آمریکایی» می‌تواند به‌سوی جهانی چندقطبی‌تر پیش برود، جایی که ایالات متحده نفوذ خود را با قدرت‌های رو به رشد مانند چین، هند و اتحادیه اروپا به اشتراک بگذارد، درحالی‌که بیش از آنکه به مسئولیت‌های جهانی پردازد، بر برنامه‌ای داخلی و متمرکز بر خود مشغول است.

راهبرد جنگ نیابتی ایالات متحده در رقابت‌های جهانی

راهبرد جنگ نیابتی آمریکا، تحول پیچیده‌ای از الگوی جنگ سرد به شمار می‌آید. اگرچه آمریکایی‌ها از درگیری‌های نظامی مستقیم اجتناب می‌کنند، اما علاوه بر تأمین سلاح‌هایی که یا توسط کشور دیگری خریداری می‌شود یا تحت عنوان «کمک نظامی» از سوی آمریکا ارائه می‌گردد (شامل آموزش نظامی)، نبردها را نیز از طریق نیروهای متعلق به سایر دولت‌ها یا مزدوران غیردولتی کارگردانی می‌نماید. همان‌طور که در دانشنامه بریتانیکا آمده است:

«جنگ‌های نیابتی به قدرت‌های بزرگ این امکان را می‌دهند که از مواجهه مستقیم با یکدیگر پرهیز کنند، درحالی‌که برای کسب نفوذ و منابع رقابت می‌کنند. روش‌های مستقیم حمایت توسط طرف‌های سوم شامل کمک‌های نظامی و آموزشی، کمک‌های اقتصادی و گاهی عملیات نظامی محدود با نیروهای جانشین است.

روش‌های غیرمستقیم حمایت شامل محاصره‌ها، تحریم‌ها، تحریم‌های تجاری و سایر راهبردهایی است که برای خنثی‌سازی بلندپروازی‌های رقیب طراحی شده‌اند.»

درحالی‌که هدف بنیادی مهار قدرت‌های رقیب باقی مانده است، روش‌ها پیچیده‌تر و چندبعدی شده‌اند. در اوکراین، تأمین تسلیحات و حمایت‌های آمریکا به دو منظور انجام می‌شود: تضعیف روسیه و اثبات تعهد به متحدان اروپایی. در غزه، رابطه پیچیده با اسرائیل نیز چند هدف راهبردی را پیش می‌برد: حفظ یک متحد منطقه‌ای قدرتمند، مهار نفوذ ایران، حذف تهدیدهای اسرائیل از سوی حماس، حزب‌الله و حوثی‌ها که از سوی ایران حمایت می‌شوند و حفظ اعتبار آمریکا در خاورمیانه درحالی‌که توجه ایالات متحده به سمت آسیا و چین معطوف می‌شود.

این چارچوب راهبردی معنای صلح را به‌طور مؤثری دگرگون ساخته است. به‌جای ایده آل جهانی که جان لنون و جنبش ضدجنگ تصور می‌کردند، صلح اکنون مشروط شده است - به‌ویژه مشروط به همسویی با منافع آمریکا و پذیرش نقش آن به‌عنوان ضامن امنیت جهانی. شعار قدیمی ضدجنگ «به صلح مجالی دهید» جای خود را به محاسبه پیچیده‌تری داده است: «صلح برای چه کسی، تحت چه شرایطی و به چه بهایی؟» و برای آمریکا، «چگونه این به منافع ما سود می‌رساند؟»

در آغاز دومین دوره ریاست جمهوری ترامپ، به نظر می‌رسد وضعیت حتی بیش از پیش تغییر کرده است و اگرچه ترامپ اعلام کرده بود که خواهان جنگ‌های بیشتر نیست و می‌خواهد به‌عنوان صلح‌طلب شناخته شود، تام بیتن (Bateman, 2025) در گزارشی برای بی‌بی‌سی نیوز آمده است که وزیر امور خارجه‌اش، مارکو روبریو، که پیش‌تر گفته بود تمام هزینه‌های آمریکا در خارج باید تنها در صورتی انجام شود که آمریکا را «قوی‌تر»، «امن‌تر» یا «ثروتمندتر» کند، نشان می‌دهد که همه چیز درباره خود آمریکا است، نه درباره دیگران و دریافت‌کنندگان کمک‌های خارجی.

نظام رقابت جهانی کنونی نشان می‌دهد که جنگ اقتصادی و نظامی به‌طور فزاینده‌ای در هم تنیده شده‌اند. تعرفه‌های اقتصادی، تحریم‌ها، کنترل فناوری و محدودیت‌های تجاری همراه با کمک‌های نظامی و همکاری‌های امنیتی به کار گرفته می‌شوند تا مجموعه‌ای جامع از ابزارهای قدرت را شکل دهند. این همگرایی قدرت اقتصادی و نظامی باعث شده مرز میان دوران صلح و جنگ بیش از پیش مبهم شود. سیاست‌های تجاری، انتقال فناوری و شراکت‌های اقتصادی اکنون به صراحت از منظر رقابت راهبردی دیده می‌شوند. تقسیم‌بندی جهان به متحدان، دوستان و دشمنان آمریکا برجسته‌تر و همزمان پیچیده‌تر شده است. اشکال جدیدی از شراکت، ساختارهای سنتی اتحاد مبتنی بر نگرانی‌های مشترک درباره قدرت‌های رقیب

را تکمیل می‌کنند. ذهنیت «ما در برابر آنها» مربوط به دوران جنگ سرد به نظامی پیچیده‌تر از روابط سلسله مراتبی تبدیل شده است، که در آن کشورها باید سطح همسویی خود با مراکز قدرت رقیب را با دقت تنظیم کنند.

چشم‌اندازهای صلح بر اساس همسویی با راهبرد آمریکا تعیین می‌شود

در تاریخچه فعالان صلح، «بست‌نشینی اعتراضی» جان لنون و یوگو اونو در مونترال ۱۹۶۹ یک حرکت هنری و تئاتر سیاسی استادانه بود؛ ترکیبی از کنشگری و شهرت که توجه جهان را به خود جلب کرد. این رویداد نمادی از روحیه ایدئالیستی آن دوره و قدرت شهرت در تقویت پیام‌هاست. ضبط آهنگ مشهور آنها «Give Peace a Chance» با ترجیع‌بند ساده‌اش، «تنها چیزی که می‌گوییم این است که به صلح مجالی دهید»، به مثابه ندایی برای نسلی که از جنگ، به‌ویژه جنگ ویتنام، خسته بود و خواهان مسیر متفاوتی بود، طنین‌انداز شد. این رویداد لحظه‌ای را به تصویر کشید که جنبش صلح، باور داشت می‌تواند از بازی‌های سیاسی ابرقدرت‌های جهان فراتر رود. روش اعتراض لنون و اونو—مسالمت‌آمیز، شاعرانه و رسانه‌پسند—بازتاب باور گسترده‌تری بود که صلح می‌تواند از طریق قدرت افکار عمومی و بسیج مردمی حاصل شود. پیام این زوج واضح بود: جنگ اجتناب‌ناپذیر نیست بلکه یک انتخاب است و با انتخاب صلح، افراد می‌توانند جهان را دگرگون کنند؛ اما اکنون، هنگامی که به این لحظه نمادین از منظر قرن بیست و یکم می‌نگریم، نمی‌توان محدودیت‌های عمیق و ساده‌انگاری ذاتی آن دیدگاه را نادیده گرفت. در دهه‌های بعد، صلح بیش از پیش در ساختارهای هژمونی آمریکایی تنیده شده است؛ واقعیتی که «بست‌نشینی اعتراضی» لنون و اونو هرگز نمی‌توانست پیش‌بینی کند.

جنگ ویتنام که پیش‌زمینه‌ای برای ضبط آهنگ «به صلح مجالی دهید» بود، نمونه‌ای بارز از چگونگی تأثیر قدرت آمریکا بر شکل‌گیری درگیری‌های جهانی است. جنبش ضدجنگ آن زمان واقعاً قدرتمند بود، اما نتوانست مانع ادامه جنگ به مدت شش سال پس از برگزاری «بست‌نشینی اعتراضی» شود. پایان‌نهایی این درگیری نه ناشی از قیام مردمی بلکه نتیجه محاسبات سیاسی سیاست‌گذاران واشنگتن بود. جنبش صلح دهه‌های ۶۰ و ۷۰ اغلب از عهده درک پیچیدگی‌های روابط بین‌الملل و واقعیت‌های ژئوپلیتیکی که زیربنای جنگ هستند، برنمی‌آمد. دعوت لنون و اونو برای صلح، هرچند نجیبانه بود، اما به ریشه‌های اصلی درگیری نمی‌پرداخت و راهکارهای مشخصی برای دستیابی به ثبات پایدار ارائه نمی‌کرد. باور به اینکه جنگ می‌تواند تنها با اراده قوی و قدرت ترانه نابود شود، شبکه پیچیده منافع و تحرکات قدرت که درگیری‌های جهانی را شکل می‌دهد، دست کم گرفته بود. نقد جنبش ضدجنگ به مداخلات نظامی آمریکا، اگرچه در زمان خود تأثیرگذار بود، اما نتوانست پیچیدگی‌های روزافزون اعمال هژمونی آمریکا را پیش‌بینی کند.

در دنیای معاصر، مفهوم صلح اغلب با بروز و اعمال قدرت آمریکایی گره خورده است. اگرچه شمار نیروهای فعال نظامی ایالات متحده در سال ۲۰۲۵ برابر با ۱,۳۲۸,۰۰۰ نفر است که کمتر از چین با ۲,۰۳۵,۰۰۰ نفر نیرو است، اما آمریکا قدرتمندترین ارتش جهان را در اختیار دارد، که پس از آن روسیه، چین و هند قرار دارند. بودجه نظامی آمریکا با ۸۳۱ میلیارد دلار، به‌طور قابل توجهی از چین با ۲۹۶ میلیارد دلار، روسیه با ۱۰۹ میلیارد دلار، هند با ۸۶.۳ میلیارد دلار، بریتانیا با ۷۴.۹ میلیارد دلار و ژاپن با ۵۰.۲ میلیارد دلار بیشتر است. با این حجم عظیم هزینه‌ها و فناوری پیشرفته نظامی، ایالات متحده به‌عنوان نیروی مسلح مسلط جهان توانایی تحمیل نوعی صلح را دارد؛ اما این صلح همیشه عادلانه یا منصفانه نیست. این صلح می‌تواند از طریق مداخله نظامی، تحریم‌های اقتصادی یا اعمال قدرت نرم تحمیل شود. تصویر صلح به‌عنوان یک جنبش مردمی که از نفوذ قدرت‌های بزرگ جداست، در بسیاری جهات به یادگاری ساده از عصری گذشته شبیه است. علاوه بر این، چشم‌انداز جهانی به گونه‌ای تغییر کرده است که لنون و اونو هرگز نمی‌توانستند پیش‌بینی کنند. ظهور بازیگران غیردولتی، گسترش درگیری‌های مسلحانه ناشی از افراط‌گرایی ایدئولوژیک و پیچیدگی فزاینده فناوری نظامی، همگی مسیر دستیابی به صلح را دشوارتر کرده‌اند. در چنین زمینه‌ای، پیام ساده‌لوحانه «به صلح مجالی دهید» با واقعیت‌های تلخ جنگ‌های مدرن به‌شدت ناهمخوان به نظر می‌رسد.

واقعیت مدرن این است که چشم‌اندازهای صلح تا حد زیادی بستگی به همسویی با منافع راهبردی ایالات متحده دارد. این موضوع تنها به دلیل تسلط نظامی آمریکا نیست، بلکه به این دلیل است که ایالات متحده ساختاری پیچیده از روابط بین‌المللی، وابستگی‌های اقتصادی و ترتیبات امنیتی ایجاد کرده است که تصور صلح خارج از این چارچوب را دشوار می‌سازد. ضرب‌المثل قدیمی «مشکل نه اسلحه، بلکه شخصی است که آن را به کار می‌گیرد» در زمینه هژمونی آمریکا معنای تازه‌ای می‌یابد — مسئله تنها قدرت آمریکایی نیست، بلکه چگونگی تأثیر این قدرت بر صلح و راه‌های پایان دادن به درگیری‌ها است.

واقعیت کنونی، پرسش‌های دشواری برای جنبش‌های صلح معاصر و منتقدان سیاست خارجی آمریکا مطرح می‌کند. مخالفت صرف با جنگ، همان‌طور که لنون و اونو انجام دادند، در شرایطی که مناقشه به شکلی عمیق در نظام قدرت اقتصادی و سیاسی تنیده شده، کافی نیست. این سخن به معنای کم‌اهمیت جلوه دادن پیام لنون و اونو نیست. درخواست آن‌ها برای صلح همچنان یادآوری قدرتمند و ضروری‌ای از آرزوی بشری برای جهانی صلح‌آمیزتر است. با این حال، ضروری است محدودیت‌های رویکرد آن‌ها را درک کنیم و بپذیریم که امروز صلح نیازمند فهمی پیچیده‌تر از سیاست جهانی است. حمایت معنادار از صلح در عصر حاضر مستلزم پرداختن به پرسش‌های پیچیده درباره ماهیت نظم بین‌الملل، نقش قدرت نظامی در حفظ ثبات

و رابطه میان منافع اقتصادی و امنیتی است. در عصری که صلح بیش از پیش توسط هژمونی آمریکا تعریف و تحت تأثیر قرار می‌گیرد، پیام ساده آن ترانه فاصله میان دیدگاه‌های آرمان‌گرایانه صلح و واقع‌گرایی سیاسی زمان حال ما را به تصویر می‌کشد. چالش پیش روی فعالان صلح معاصر نه تنها مخالفت با جنگ، بلکه مواجهه با نظام‌های پیچیده‌ای است که صلح را از قدرت جدا ناپذیر کرده‌اند.

تحول از دیدگاه آرمان‌گرایانه صلح که توسط لنون و اونو مطرح شده بود به واقعیت کنونی «صلح آمریکایی»، تغییری عمیق در درک و پیگیری ما از مفهوم صلح ایجاد کرده است. صلح دیگر به معنای نبود جنگ نیست، بلکه مدیریت فعال یک نظم جهانی است که منافع و ارزش‌های آمریکا را حمایت می‌کند. این موضوع بر نحوه نگاه ما به منازعات، دخالت در بحران‌های بین‌المللی و در نهایت تلاش برای جهانی صلح‌آمیزتر تأثیر می‌گذارد. در مواجهه با این چشم‌انداز پیچیده، ضروری است محدودیت‌ها و پیامدهای این رویکرد را بشناسیم و به جستجوی راه‌هایی برای صلح پردازیم که همه‌جانبه، عادلانه و واقعاً بازتاب‌دهنده خواسته‌های تمامی شهروندان جهان باشد، نه فقط کسانی که قدرت را در دست دارند.

«به صلح مجالی دهید» محصول زمانه خود بود، لحظه‌ای که جنبش صلح هنوز می‌توانست خود را نیرویی مستقل تصور کند که قادر به بازسازی جهان است. وقتی به این لحظه نگاه می‌کنیم، باید این کار را با نگاهی انتقادی انجام دهیم؛ هم کاستی‌های این چشم‌انداز را مورد توجه قرار دهیم و هم آرمان‌گرایی، پایداری و ماندگاری را که می‌خواست ترویج دهد، ارج نهیم. برای دستیابی به صلح در دنیای پیچیده و به هم پیوسته امروز، باید با حقایق دشوار قدرت و سیاست روبه‌رو شویم و آمادگی داشته باشیم تا با همان نظام‌هایی که لنون و اونو می‌خواستند از آن‌ها دوری کنند، درگیر شویم. تنها در این صورت است که می‌توانیم امیدوار باشیم به دنیای صلح‌آمیزی که آن‌ها با شور و اشتیاق تصویر کرده بودند، نزدیک‌تر شویم. تأثیر ماندگار «به صلح مجالی دهید» نه در تجویز راه‌حل برای دستیابی به صلح، بلکه در یادآوری عمیق این است که درک ما از صلح چگونه تغییر کرده است.

درباره نویسنده

تینا بزلی از سال ۲۰۱۸ تا ۲۰۲۴ به عنوان استاد برجسته در دانشگاه نورمال پکن فعالیت داشته است. او سابق بر این استاد و معاون بین‌الملل دانشکده آموزش در دانشگاه وایکاتو نیوزیلند و همچنین استاد پژوهشی دانشگاه ایلینوی اربانا-شمپین، استاد تمام دانشگاه ایالتی کالیفرنیا سن برناردینو و پژوهشگر دانشگاه گلاسگو بوده است، جایی که فعالیت علمی خود را از اواخر سال ۲۰۰۰ آغاز کرده است. او ۱۶ سال به عنوان معلم مدرسه متوسطه، مسئول راهنمایی و مشاور در نیوزیلند فعالیت کرده است.

او رئیس مؤسس انجمن آموزش‌های بصری و رئیس پیشین انجمن فلسفه آموزش استرالایا بوده و به‌عنوان عضو افتخاری هر دو انجمن فعالیت داشته است. همچنین عضو افتخاری انجمن سلطنتی هنرهای بریتانیا است. او از کارهای متأخر میشل فوکو در زمینه‌های موضوعیت، آزادی بیان و دولت مندی الهام گرفته است. تینا بزلی در مطالعات جهانی آموزش، به بررسی سیاست‌ها، هویت‌ها، فرهنگ‌ها و میان‌فرهنگی‌گری می‌پردازد و همکاری نزدیکی با پروفیسور مایکل ای. پیترز و بسیاری از پژوهشگران بین‌المللی دارد. او بیش از ۳۰ کتاب و تک‌نگاشت و تعداد زیادی مقاله در مجلات علمی منتشر کرده است. همچنین عضو هیئت تحریریه چندین مجله بوده است، از جمله معاون سردبیر مجله *Educational Philosophy and Theory*؛ ویراستار مشترک مجله *Beijing International Review of Education*؛ سردبیر مؤسس مجله *PESA Agora*؛ و بنیان‌گذار همکار مجلات *E-Learning & Digital Media* و *Knowledge Cultures*.

تماس: tbesley48@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-4377-1257>

References

- Bateman, T. (2025). US orders immediate pause to foreign aid, leaked memo says. *BBC*. <https://www.bbc.com/news/articles/ce9nx5k7lv0o>
- Cohrs, P. O. (2018). "Pax Americana": the United States and the transformation of the 20th century's global order. *Revista Brasileira de Política Internacional*, 61(2), e002.
- Farge, E. (2025). Trade wars sparked by Trump tariffs would be 'catastrophic', WTO chief says. *reuters*. <https://www.reuters.com/markets/trade-wars-would-be-catastrophic-global-growth-wto-chief-says-2025-01-23/>
- O'Dell, H. (2024). The US is sending more troops to the Middle East. Where in the world are US military deployed? *Bluemarble, Chicago Council on Global Affairs*. <https://globalaffairs.org/bluemarble/us-sending-more-troops-middle-east-where-world-are-us-military-deployed#:~:text=There%20are%20around%20750%20U.S.,War%20II%20%E2%80%9Cwhen%20the%20U.S>
- Smith, D. (2024). Inflection Points: Pax Americana at a Crossroad, *Georgetown Journal of International Affairs*. <https://gija.georgetown.edu/2024/06/30/inflection-points-pax-americana-at-a-crossroad/>